

August 2021
Anul 8, Nr. 90

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia!

SPERANȚA

Puterea Cuvintelor

Gelu Bondor

Unde ești Omenie?

Dialog între păstorii Gabi Izsak și Busuioc Belciu

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni!

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Crăiță-Mândră, Prima Biserică Baptistă 0451276144
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00 + cheltuieli de transport.

CONT: Romanian Speranta Association Inc.

National Australia Bank,

BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Victoria, Australia. Telefon: 0423 659 724, email: sperantaus@gmail.com

Mustră cu blândețe

John Ross Macduff

„Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu?” (Ioan 21:15)

„Vă îndemn dar, prin blândețea și bunătatea lui Cristos.” (2 Corinteni 10:1)

Nu găsim în Evanghelia după Ioan, capitolul 21 niciun cuvânt al Domnului cu privire la greșeala din trecut a lui Petru. Lașitatea lui, jurămintele, blestemele și lepădarea sa nu sunt menționate. Domnul Isus conduce la pocăință prin „bunătatea lui Dumnezeu” (Romani 2:4). De asemenea, când El îi găsește pe ucenicii Săi dormind în Ghetsimani, îi mustră, însă adaugă cuvinte pline de înțelegere și de îndurare: „duhul, într-adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.” (Matei 26:41)

Cât de diferită este această atitudine de cea pe care ei o avuseseră atunci când El dormea în corabie, în timpul furtunii, și când îi reproșaseră: „Nu-ți pasă că pierim?” (Marcu 4:38).

Câți dintre noi nu am găsit o plăcere *nesfântă* în greșeala vreunui frate, judecându-i eșecurile și muștrându-l cu asprime și cu lipsă de înțelegere!

Cât de frumos a îmbinat Domnul Isus întotdeauna condamnarea fermă a păcatului cu compasiunea cea mai delicată pentru păcătos! Pentru multe persoane este necesară muștrarea cu delicatețe, pentru că, altfel, duhul lor sensibil ar fi zdrobit și ar ajunge la disperare.

Să împletim bunătatea în muștrările pe care le facem; să îndurăm slăbiciunile celorlalți; să fim îngăduitori cu slăbiciunile lor; să nu rostim cuvinte dure atunci când pot fi folosite cuvinte blânde și să nu provocăm răni amintind de greșeli din trecut. Când îi muștrăm pe alții, Scriptura ne spune să luăm seama la noi înșine (Galateni 6:1).

Mânia și severitatea nu-l pot recupera pe cel căzut, nici nu pot înmuia inima celui împietrit. Precum pietrele netede cu care David l-a învins pe Goliat, muștrările făcute cu blândețe sunt, în general, cele mai eficiente. Trebuie să ne înarmăm cu același gând pe care îl vedem în Domnul nostru Isus. Astfel dar, fiindcă Cristos a pătimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. „Căci Cel ce a pătimit în trup a sfârșit-o cu păcatul” (1 Petru 4:1).

Sursa: BARZILAIENDAN

Puterea cuvintelor

Păstor Gelu Bondor
Biserica Baptistă Adelaide, SA

Dumnezeu a pus în noi dorința după desăvârșire. Domnul Isus a spus: „*Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit*”. (Matei 5:48) Aceasta este o chemare a Domnului Isus să fim tot mai aproape, să tânjim după vremea când vom fi așa cum ne vrea Dumnezeu.

Legătura pe care o are vorbirea cu trupul nostru este imensă. „*Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire este un om desăvârșit, și poate să-și țină în frâu tot trupul*”. (Iacov 3:2) Ce ne motivează atunci când vorbim?

Cuvintele au avut întotdeauna o însemnătate deosebită pentru noi. Ne pot aduce un zâmbet, o bucurie enormă, sau dimpotrivă o tristețe sau o frustrare. Cuvintele au puterea să vindece sau să provoace durere. Prin cuvinte ne putem exprima dorințele arzătoare sau cele mai frumoase intenții pe care le avem pentru cei din jurul nostru. Procesul manifestării începe prin cuvânt. Prin cuvinte ne exprimăm gândurile, ne exprimăm voința, obiectivele, emoțiile, dorințele. Cuvintele au putere să încurajeze, dar și să doboare. Cuvintele pot ajuta, dar pot răni și îi pot umili pe oamenii din jur, începând cu familia, prieteni, colegi, oameni de pe stradă.

Viețile copiilor sunt influențate de cuvinte, de cuvintele părinților și ai celor pe care îi admiră. Un părinte poate umple inima copilului cu zel pentru educație și succes în viață, sau poate distruge spiritul și viitorul copilului folosind cuvinte negative.

Cuvintele sunt ca și gloanțele, nu mai pot fi luate înapoi odată ce sunt eliberate. Ele pot distruge relații, căsnicii, chiar vieți. Cuvintele sunt atât de puternice încât pot bântui un om toată viața. Cuvântul lui Dumnezeu spune în Proverbe 18:21 că: „*Moartea și viața sunt în puterea limbii*”. Cuvintele au puterea de a ne crea și transforma

emoțiile și faptele; foarte important, cu limba poți conduce tot trupul. Emoțiile pe care le simț pot fi influențate de cuvintele pe care le rostesc. Cuvintele ne pot inspira sau distruge deoarece impactul cuvintelor este foarte puternic.

Majoritatea convingerilor noastre sunt create de cuvinte, și aceste convingeri pot fi schimbate cu ajutorul cuvintelor. De aceea suntem îndemnați să mărturisim cu gura pe Isus ca Domn. Acestea sunt cuvinte pe care le acceptăm ca și cuvintele credinței și care ne schimbă toată viața, ne aduc mântuirea. Asta în cazul în care cuvintele sunt sincere și adevărate. Să vorbim cuvintele credinței, de aceea suntem îndemnați să ne rugăm și cu voce tare. Cuvintele creează sau suprimă în noi ceva. Când cântăm, nu contează cât de melodios, noi pronunțăm cuvinte care ne influențează viața. Cuvinte scrise de alții pe care le repetăm, au efect asupra noastră. Când suntem invitați să mărturisim, acele cuvinte au efect asupra noastră în primul rând și asupra altora.

Mulți dintre noi suntem conștienți de puterea cuvintelor și de rolul lor de-a lungul istoriei noastre, de forța marilor oratori care au reușit să ne impresioneze, dar nu suntem toți conștienți de forța noastră. Putem folosi cuvinte care ne pot transforma din punct de vedere emoțional, ne stimulează, ne întăresc, ne ajută să trecem la fapte și ne ajută să căutăm bogăția ascunsă a acestui dar pe care l-am primit de la Dumnezeu: viața. Nu știu niciodată când un moment și câteva cuvinte sincere pot influența viața mea sau a altui om de lângă mine. Un cuvânt pozitiv spus la vreme potrivită, un compliment poate schimba cursul zilei cuiva. Sunt oameni care tânjesc după un cuvânt de apreciere, fii care așteaptă aprobarea tatălui, acceptarea tatălui. Așteaptă să audă: „*Fiul meu, sunt mândru de tine, de ceea ce faci tu!*”.

„*Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: 'Mută-te de aici colo', și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință*”. (Matei 17:20) Așa a zis Domnul Isus: „*Nimic nu v-ar fi cu neputință*” dacă pronunțăm cuvintele credinței. Alegerea eficientă a cuvintelor folosite pentru a descrie experiențele prin care trecem ne poate duce la trezirea unor emoții pozitive. Realitatea este că de cele mai multe ori luăm decizii inconștiente cu privire la cuvintele pe care le rostim. Fiind grăbiți, ne bazăm pe automatism, vorbim din obișnuință și nu ne dăm seama cât de mare este impactul cuvintelor noastre asupra felului în care se desfășoară ziua, a felului în care ne simțim. Cuvinte ca: „*Nu mai suport, sunt vai și-amar, este groaznic...!*”, au un impact asupra noastră. Cuvintele noastre trebuie să reprezinte credința pe care o avem, ele au putere creatoare. „*Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie ca să dea har celor ce-l aud*”. (Efeseni 4:29) Și nu trebuie să fii bun numai cu alții, trebuie să fii bun și cu tine însuși. Cum te vezi pe tine, cum îți vorbești ție însuși? Felul în care comunică cu tine are putere să te transforme. Când vrei să zici: „*Nu pot să fac asta!*”, să înlocuiești cu: „*Voi încerca și voi reuși prin ajutorul Domnului!*”.

În concluzie: „*dacă nu ai ceva frumos de spus, nu spune nimic!*”. Să filtrăm cuvintele pe care vrem să le folosim prin acest triplu filtru:

1. Ceea ce vreau să spun este adevărat?
2. Este necesar să spun?
3. Este binevoitor cuvântul pe care vreau să îl spun?

Dumnezeu să ne ierte toată paguba pe care am făcut-o cu limba noastră, cu vorbirea noastră. Să ne înlocuiască inima noastră de piatră cu o inimă de carne, sensibilă la Duhul Sfânt, care să dorească să rostească acele cuvinte care să aducă slavă Numelui Domnului și prin care cei din jurul nostru să găsească binecuvântarea vieții.

Va continua în ediția următoare

CE LECȚII PUTEM ÎNVĂȚA CÂND OAMENII TREC PRIN CATASTROFE CA ȘI CEA DIN GERMANIA?

Păstor Sami Tuțac - 21 Iulie 2021

1. Lucrurile nu dăinuiesc, relațiile da

Ascultați mărturiile supraviețuitorilor, a celor evacuați din calea apelor și veți vedea că ceea ce contează cu adevărat sunt oamenii. Nimeni nu plânge după telefonul mobil sau mașina distrusă de apă. Dacă sunt îndoliați, este pentru că au pierdut oameni dragi. Dacă se bucură, este pentru că oamenii dragi lor au fost găsiți.

Să ne reamintească oare Isus că oamenii contează mult mai mult decât lucrurile? Într-o vreme în care avem mai multe supermarketuri decât școli, mai multe datorii decât salarii, mai multe haine de purtat decât ocazii de-a o face, se poate ca mesajul lui Cristos pentru noi să fie: „*căci viața cuiva nu stă în belșugul avuțiilor lui*”. Sau: „*la ce i-ar folosi unui om să câștige întreaga lume, dacă și ar pierde sufletul?*” Catastrofele au un fel al lor de a ne dezlipi degetele de toate posesiunile pe care le adorăm. Ceea ce era prețios cândva acum nu înseamnă mare lucru; ceea ce ignoram cândva are acum o semnificație eternă. Gândește-te ce contează cel mai mult pentru tine.

2. Suntem cu toții în aceeași barcă a vieții

Am văzut și încă vedem cum umanitatea se poate mobiliza și poate ajuta în caz de dezastru. Salvatorii nu au discriminat pe nimeni pe criterii de culoare a pielii. Aceștia nu i-au întrebat pe cei care aveau nevoie de ei ce partid politic susțin. Elicopterele nu au fost disponibile numai pentru cei bogați sau educați. Oamenii se adună pentru a ajuta oameni. Cu toate acestea, nu trebuie ca un dezastru să ne dea imboldul de a-i ajuta pe ceilalți. Poate cineva de la birou ar avea nevoie de ajutorul tău. Ei nu sunt izolați în casele lor sau în centre de ajutor, dar se prea poate să aibă de luat o decizie care presupune o luptă. Poate cineva din cartierul unde locuiești are nevoie de un prieten. Nu și-a pierdut casa dar poate și-a pierdut direcția. Să lăsăm catastrofele să ne reamintească: toți suntem în aceeași barcă a vieții.

3. Lumea aceasta este defectă structural, dar următoarea va funcționa

„*Noi știm că, până acum, întreaga creație geme și suferă durerile nașterii*”, spunea apostolul Pavel. Creația este în al treilea trimestru de sarcină. Durerile nașterii trebuie să preceadă o viață nouă. În timpul durerilor nașterii, mama își concentrează toată atenția pe rezultatul final: momentul când îl va avea în brațe pe frumosul ei bebeluș. Ea știe că durerile nașterii au un final; este adevărat că cu cât se apropie mai mult momentul nașterii durerile se intensifică.

Lumea noastră experimentează o serie de dureri ale nașterii în ultimele zile. Nu am căderea să afirm că într-una din aceste zile va reveni Domnul. Dar următorul lucru îl cunoaștem cu toții: este începutul sfârșitului și începutul unor noi începuturi. Calamitățile și catastrofele trebuie să se întâmple înainte de nașterea noii lumi. Între timp haideți să fim atenți la mesajul Domnului Isus.

Domnul Isus a evidențiat acest adevăr într-unul dintre ultimele sale mesaje. Referindu-se la faptul că frecvența dezastrelor va crește a adăugat: „*Vedeți să nu vă neliniștiți*”. Isus a ales un cuvânt robust pe care nu-l mai folosise înainte: `alarmat`. Cuvântul a (se) alarma are sensul de `a vărsa lacrimi, a plânge cu glas tare`. Parcă îl vedem pe Isus povățuindu-i pe ucenici: „*Nu vă ieșiți din minți când vin necazurile*”. Isus nu a promis niciodată că lucrurile rele nu se vor întâmpla. Dar se vor întâmpla pentru o vreme.

Ceea ce salvatorii fac pentru oamenii din Germania, Dumnezeu va face pentru tine. El a intrat în lumea ta. El a coborât o frânghie în viața ta scufundată în mocirla păcatului. El va fi Salvatorul tău, tu trebuie pur și simplu să faci ceea ce mulțimea de oameni în așteptarea evacuării fac acum, permite-l să te ridice. Ia aminte la învățăturile catastrofelor și lasă-le să îți aducă aminte cât de valoroase sunt relațiile, oamenii, și, mai mult decât orice altceva, nădejdea Cerurilor.

A mai trecut o săptămână la Dumbrava și sunt din nou la „întâlnirea” cu dumneavoastră pentru a vă prezenta retrospectiva săptămânii. Uneori însă, evenimentele vrednice de menționat sunt puține sau chiar inexistente, cu toate că așa cum spuneam de atâtea ori, fiecare zi la Dumbrava este o minune a lui Dumnezeu. Sunt într-adevăr minuni, doar că ne-am obișnuit atât de mult cu ele încât ni se pare normal ce se întâmplă, devenind un mod de viață, aproape o rutină zilnică, fără să ne mai surprindă cu ceva.

Ne-am obișnuit cu ambulanțele care vin din toată țara cu bolnavi fără familie sau abandonați de acestea, fără locuință, fără venituri, neavând unde să meargă sau cine să-i îngrijească. Unii dintre ei în stare critică, în comă sau aproape morți, își găsesc sfârșitul la scurtă vreme după ce sunt aduși, fiind apoi înmormântați în cimitirul din sat.

Ne-am obișnuit și cu muzica pe care bolnavii din curte o ascultă zilnic, fie ea religioasă, populară, clasică sau de alt gen.

Ne-am obișnuit cu oamenii, de cele mai multe ori simpli, care uneori ne vizitează pentru a dona din puținul lor celor pe care-i îngrijim, făcând astfel posibilă activitatea noastră.

Ne-am obișnuit cu mirosul de pâine coaptă în cuptor în fiecare zi, ne-am obișnuit cu laudele și aprecierile pentru ce facem, dar și cu minciunile, injuriile, calomniile și jignirile pe care le primim de la unii.

Ne-am obișnuit cu protecția lui Dumnezeu care ne poartă de grijă, cu steagurile galbene care ne amintesc mereu acest lucru, ne-am obișnuit cu toate, deși la Dumbrava totul este neobișnuit.

Aici se întâlnesc cei care nu au pe nimeni cu oamenii care vor să le fie alături, cei flămânzi întâlnesc pe cei care le oferă mâncare în fiecare zi, cei fără adăpost primesc un loc unde să se simtă acasă, cei abandonați sunt acceptați și cei bolnavi primesc îngrijirea de care au nevoie, cei care nu au, întâlnesc oameni de peste tot care vin la Dumbrava să dăruiască. Nimic nu este planificat, organizat, ci pur și simplu se întâmplă, controlate și „aranjate” de o mână nevăzută, de un Dumnezeu care într-adevăr poartă de grijă.

Ne-am obișnuit și cu faptul că din când în când, locurile la Dumbrava să fie ocupate, iar Dumnezeu, în bunătatea Lui, ne ajută de fiecare dată să ne extindem, oferind alte și alte locuri pentru cei care sunt trimiși la noi. Astfel că și ultima casă construită în Dumbrava și dată în folosință de puțină vreme are deja toate cele 14 locuri ocupate (foto). Așa cum spuneam și săptămâna trecută, sperăm ca în septembrie să putem da în folosință casele din *Incești* unde vom îngriji, pentru început, 48 de bolnavi, numărul acestora crescând în funcție de locurile ce le vom crea ulterior.

Până atunci însă, și până la următoarea noastră întâlnire, fiți binecuvântați și nu uitați să fiți o binecuvântare.

Biserica Harul - Părtășie la Cina Domnului - „*Bun Venit!*”

Pe data de 13 Iunie 2021, Biserica Harul a avut ca invitat la Cina Domnului pe păstorul Corin Izvenariu de la Hume Community Baptist Church, care a adus un cuvânt de încurajare și, de asemenea, de apropiere sinceră de Domnul Isus Cristos. Iată câteva gânduri desprinse din predica din acea seară:

Păstor Dorel Brîndaș

Păstor Corin Izvenariu

„Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalță mai presus de ceruri.” (Psalm 8:1)

Biblia spune prin apostolul Petru că nu există mântuire dată în dar oamenilor, prin altcineva, decât prin Domnul Isus Cristos. Domnul Isus este la cârma istoriei, El conduce universul chiar dacă unii nu cred acest lucru. Cu toată situația de pandemie în care ne aflăm, cu toate problemele existente, Domnul Isus ne spune: „Nu vă temeți, Eu am biruit, și voi veți birui”. Tot ce avem de făcut este să stăm pe calea Domnului Isus Cristos și să privim țină la Căpetenia noastră. Pentru mine personal cel mai important este intimitatea pe care o am cu Domnul Isus Cristos. În perioada aceasta, de când m-am întors la Domnul, pe drumul acesta unde au fost urcări și coborâri, am cunoscut că ceea ce nu poți să împărtășești cu nimeni, poți împărtăși cu Domnul Isus Cristos. Și când vii înaintea Domnului Isus Cristos, Îi spui: „Doamne, Tu știi gândurile mele, știi slăbiciunile mele, nu am la cine să spun, Doamne, ajută-mă”.

Înainte de a fi creat totul, planul lui Dumnezeu a fost de a aduce Împărăția lui Dumnezeu pe pământ și de a ne spune un BUN VENIT în sfânta și glorioasa Lui prezență. Împărăția lui Dumnezeu a ajuns până la noi în prezența Domnului Isus Cristos.

La încheierea serviciului divin, păstorul Dorel Brîndaș a împărțit Cina Domnului îndemnând Biserica la pocăință:

Domnul ne cheamă la Cină. Domnul știe despre noi totul, tot ceea ce am făcut, tot ceea ce am gândit, umbletele noastre, vorbele noastre, purtarea noastră și totuși în seara aceasta Domnul ne invită cu El la masă. Dacă ne analizăm, nu suntem niciunul dintre noi vrednici, perfecți și toți avem nevoie de iertare. Este bine ca într-o cercetare sfântă să-I cerem iertare și să-I spunem Domnului cum spune cântarea: „Așa cum sunt la Tine vin”.

Correspondentă Sarah Văran

Biserica Baptistă Maranata - 11 Iulie 2021

Bethany heard the beautiful song “You’re the same God” by Hannah Kerr over the radio on the drive to school and asked me “Daddy can I sing this song at church?” - Her ambition and diligence in learning and singing it was evident this morning.
Benone Micuț

And she had a little helper... :) (n.r.)

Casă de piatră zidită pe Stânca veacurilor, Cristos Domnul

Duminică 11 Iulie, după o perioadă de așteptare încordată cauzată de incertitudinea generată de Covid-19, Dumnezeu a făcut posibilă nunta celor doi tineri: Daniel și Emily. Familiile Dan și Lidia Ciobanu, și Adrian și Violeta Truțoiu nu și-au putut ascunde bucuria inimilor lor la vederea copiilor lor venind înaintea Domnului pentru binecuvântare.

A fost o zi superbă, cu o vreme minunată și cu cuvânt din Scripturi predicat de păstorii Andrew Russell, Teofil Ciortuz și Busuioc Belciu, bunicul mirelui.

Biserica a fost în sărbătoare, așa cum este întotdeauna când doi tineri pocăiți și cu frică de Domnul cer binecuvântarea Domnului în căsnicie.

Casă de piatră le urăm și noi, zidită pe Stânca veacurilor, Cristos Domnul.

Păstor Teofil Ciortuz

Găsește-ți locul în

Trupul lui Cristos

BY BARZILAIENDAN

„...Dumnezeu a pus mădulele în trup, pe fiecare, așa cum a voit El.” (1 Corinteni 12:18)

Ai experimentat vreodată sentimentul că ar trebui să-ți schimbi Biserica pentru a găsi persoane care „seamănă mai mult cu tine”? O echipă de misionari a mers în Kenya și a fost condusă spre destinație, cu mașina, de către un grup din tribul Masai. Pe drum, turmele de *antilope gnu* și de *zebre*, care migrau laolaltă, le-au captat atenția. Ghidul le-a explicat de ce acele turme mari, din specii atât de diferite, călătoreau împreună. El le-a spus că *antilopele gnu* au vederea slabă, dar au simțul olfactiv foarte dezvoltat, în timp ce *zebrele* au văzul foarte bun, dar stau rău la capitolul miros. Așadar, împreună sunt mai puțin vulnerabile în fața unui atac, deoarece tocmai diferențele dintre ele le compensează slăbiciunile.

Apostolul Pavel scrie: „Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul?” (1 Corinteni 12:17)

Versetul acesta ne amintește de zebrele și antilopele gnu, nu-i așa? Când ne înscriem într-un club, de obicei alegem să fim cu oameni care sunt mai mult sau mai puțin asemenea nouă. Dar membralitatea în „trupul lui Cristos” ne pune laolaltă cu oameni care sunt la fel de diferiți de noi, precum este mâna de picior. Și dacă aceste diferențe te pot face uneori s-o iei pe un drum greșit, aceste diferențe sunt concepute de Dumnezeu ca să beneficiezi de pe urma lor.

Zebrele și antilopele nu trebuie să se împrietenească, dar supraviețuirea și izbânda lor depinde de faptul că trăiesc în bună înțelegere.

Creșterea ta spirituală nu depinde de faptul că ești de acord cu toată lumea, dar ea depinde de faptul că îi iubești suficient de mult ca să trăiești cu ei într-un mod agreabil și plăcut în fața lui Dumnezeu!

UN BRAD CĂZUT LA PĂMÂNT

„Să chiuie copacii din pădure înaintea Domnului!”
(1 Cronici 16:33)

Am văzut un brad complet căzut la pământ.
Jumătate dintre rădăcini îi erau smulse.
O vreme a mers paralel cu pământul, apoi a început să crească în sus, să se ridice în sus.
A început să se arcuiască în sus și să crească spre cer și a crescut, a crescut, a crescut înalt la fel ca și ceilalți brazi, cam 15, poate 20 m în sus.

Mă gândeam la faptul că se sprijină pe... pe ce se sprijină?
Deci el nu a crescut vertical la fel ca și ceilalți brazi, ci după vreo 2-3 metri de mers paralel cu pământul, într-o arcuire extraordinară, care susține toată această greutate, a reușit să crească și să ajungă și el la fel ca și ceilalți brazi.

Este scris în codul lui genetic că scopul lui este să se ridice spre cer, nu să stea căzut jos la pământ.
Câtă vreme este viață în el, bradul se ridică în sus, spre cer. Cred că este o lecție de viață pentru noi.
Câtă vreme este viață în noi, nu suntem condamnați să rămânem jos, căzuți la pământ, ci să ne ridicăm ochii spre cer, să ne ridicăm inima și sufletul și să-L lăudăm pe Dumnezeu, să-L lăudăm pe Creatorul nostru din toată inima și cu toată dragostea.
Câtă vreme este viață în noi.

Când vom trece în lumea cealaltă, suntem destinați pentru a-L lăuda pe Dumnezeu pentru veșnicie, pentru totdeauna. Slăvit să fie Dumnezeu!

Ioan Ciobotă/RVE Timișoara

EVANGHELIZARE LA BISERICA BAPTISTĂ BETEL, KITCHENER, CANADA

În data de 18 Iulie 2021, păstorul Florin Dragomir a invitat comunitatea română la o părtășie de evanghelizare. A fost un timp minunat de închinare, de mulțumire și laudă adusă lui Dumnezeu, singurul care merită toată gloria. Amin.

Correspondent Iacob Cerbu

Anii noștri, ani puțini...

Petru Dugulescu

Anii noștri, ani puțini
Cum se scurg de iute,
Și pe loc de-ai vrea să-i ții
Toți îți vor scăpa din mâini
Că-s făcuți din săptămâni,
Zile și minute.

Anii noștri de necaz,
Cum își sapă cale
Lăsând cute pe obraz,
Jug ce-apasă pe grumaz
Ce-ai fost ieri, nu mai ești azi...
Mergi cu ei la vale.

Anii noștri de dureri
Și de bucurie,
Aparțin acum lui ieri,
Nu poți vama să le ceri,
...I-am parcurs spre nicăieri
Sau spre veșnicie.

Anii noștri șaptezeci
Sau ceva mai bine,
Nu poți limita s-o treci,
Dar așa cum îți petreci
Ți-or aduce pentru veci
Slavă sau rușine.

Anii noștri luptători
Ne-au lăsat un nume:
De eroi sau dezertori,
Credincioși sau trădători...
Tu te-ntreabă uneori
Cum ți se mai spune.

Anii noștri trecători,
Ani de pregătire,
Din a tinereții zori
Te anunță c-ai să mori,
C-ai să urci sau să cobori
Către nemurire.

Anii noștri... ani de dor
Și de așteptare...
Din al nopții foisor,
Cu străjerul veghetor
Ne-ntrebăm - în viitor
Cât mai este oare?

De dragul Tău

Costache Ioanid

Ce dor frumos, ce Rai ne leagă...
Eu cânt cu lacrimi, Tu le-alini,
De dragul Tău mi-e lumea dragă
că-n ea Te văd și-n flori și-n spini.

În crinii albi Ți-e sărutarea,
în maci văd sânge pe Calvar.
De dragul Tău mi-e dragă marea
și cerul fără de hotar.

În bulgări reci Te văd cum semeni
și-n spini văd pașii sângerați.
De dragul Tău iubesc pe oameni;
azi sunt străini, mâini, poate frați.

Când turme trec ducându-și dorul
și spune-un fluier: „Sunt cu voi!”,
de dragul Tău mi-e drag Păstorul
ce-și pune pieptul pentru oi.

În cei aleși Ți văd iubirea,
cu ei cântându-Ți psalmi în văi...
De dragul Tău le sorb privirea;
pe-obrajii lor, sărut pe-ai Tăi!

Și cât mi-e dat să nu-Ți văd fața,
dorit de stele ca un mag,
de dragul Tău mi-e dragă viața,
iar moartea nu-i decât un prag...

Păstor Benjamin Fărăgău

Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.

Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.

Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit,

măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Cristos (prin har sunteți mântuiți).

El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Cristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Cristos Isus.

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.

Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.

Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.

Efeseni 2:1-10

În lumina textului de față (Efes. 2:1-10), a fi creștin înseamnă a fi venit din moarte la viață. Primele trei versete definesc viața creștină pe cel puțin trei coordonate: „în Efes”, „în Cristos” și „în locurile cerești”.

ÎN EFES

Petru că suntem în trup, trăim „în Efes” adică în una dintre cetățile lumii acesteia. Deși „Efesul” sau lumea aceasta ni s-ar putea părea un loc neutru, pentru că ne-am obișnuit în ea, așa cum Lot s-a obișnuit în Sodoma, nu trebuie să uităm totuși că suntem pe teritoriile dușmanului. Domnul Isus numește pe satan dumnezeul veacului acestuia, stăpânitorul lumii acesteia.

ÎN LOCURILE CEREȘTI

Dar pentru că suntem nu numai trup, ci și suflet sau duh, noi suntem în același timp, nu doar „în Efes, ci și „în locurile cerești”. Luând în considerare uzajul expresiei în diferitele contexte biblice, putem afirma că expresia desemnează locul sau realitatea unde se află scaunul de domnie al lui Dumnezeu, pe care a șezut Domnul Isus Cristos după înviere (Efeseni 1:20) și unde suntem noi înșine așezați în Cristos prin învierea noastră împreună cu El (Efeseni 2:6). Dar tot acolo se află și domniile și stăpânirile, deci întreaga lume angelică și demonică (Efeseni 3:10). Deci „locurile cerești” desemnează realitatea spirituală în care ne aflăm.

ÎN CRISTOS

Ce înseamnă a fi în Domnul? Textul de față (Efes. 2:1-10), ne obligă să facem un pas înapoi și să ne gândim mai atent la ceea ce înseamnă a fi „în Cristos”, mai ales într-un context în care se confundă religia cu relația. Religia ne cere o conformare la anumite ritualuri și tipare exterioare. Însă relația cu Cristos este posibilă doar în urma unei transformări interioare radicale. A fi creștin înseamnă a fi venit din moarte la viață.

Nu ne încreștinăm printr-o conformare la niște tipare exterioare. Încreștinarea presupune o transformare lăuntrică radicală, ce se va manifesta în afară prin transformări vizibile de comportament. De aceea, atunci când ne rugăm pentru un necredincios, este vital să pricepem că problema lui nu se rezolvă dacă acceptă o religie, dacă practică un ritual și nici chiar dacă este perseverent în respectarea lui. Lucrarea lui Dumnezeu trece mult dincolo de tot ceea ce omul ar putea face prin puterile lui. Ea este nici mai mult, nici mai puțin decât o înviere din morți împreună cu Cristos. Fără o naștere din nou, din duh, sau din Dumnezeu, nimeni nu va vedea și nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu.

A fi în Cristos înseamnă a fi fost înviat împreună cu El și așezat în El și împreună cu El mai presus de orice domnie, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume. Doar fiind în Cristos vom avea șansa biruinței asupra ispitelor. Doar fiind în Cristos vom putea avea nădejdea eliberării din toate robiile cu care ne-a înfășurat păcatul. Doar fiind în Cristos vom putea trăi o viață de biruință și ne vom putea bucura de roadele sfințirii.

Tocmai din pricina realității lumilor spirituale malefice din locurile cerești îi avertizează Pavel pe cei din Corint:

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Cristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu”. (2 Corinteni 6:14-16)

Textul de mai sus ne ajută să înțelegem cât de serios este îndemnul Scripturii de a nu ne înjuga la un jug nepotrivit. Îndemnul vizează toate domeniile din viață, dar mai ales căsătoria. Fiind în lume, noi nu putem să nu avem legături cu păcătoșii veacului acestuia. Putem însă să nu ne înjugăm cu ei, să nu intrăm cu ei în parteneriate de niciun fel și cu atât mai mult în relația de căsătorie. De cele mai multe ori însă, în contextul actual în care lucrurile nu sunt atât de clar separate ca pe vremea lui Pavel, pentru că toți ne numim creștini, deciziile se tranșează în spațiul formelor exterioare și nu a realităților interioare. Pentru mulți, este suficientă o conformare la un anumit ritual sau o intrare în anumite structuri bisericești. Să nu uităm, a fi în Domnul înseamnă a fi fost adus din moarte la viață, a fi fost eliberat din robia lui satan și a fi devenit mireasa lui Cristos. Nu trebuie să ne mulțumim cu aparențele, nici să ne amăgim cu ele. Creștinismul în esența lui se definește ca înviere împreună cu Cristos, pentru a trăi pentru El.

Va urma

Nu cu mult timp în urmă...

Alex Mocanu

Nu cu mult timp în urmă, când mă întorceam acasă de la școală, am văzut ceva auriu lucind în iarbă. Nu am știut ce este, era lucios, auriu, cu diamantine. L-am luat cu mine acasă să-l arăt lui Damaris, sora mea mai mare, căci știam că ei îi plac astfel de lucruri scilicitoare. Dar nici ea nu a știut ce este, așa că am întrebat-o pe mama. Ea mi-a spus că este un idol.

Am fost curios să văd dacă este din aur. Așa că l-am șlefuit puțin și am văzut ca era negru pe dinăuntru. Atunci am vrut să văd cât este de tare; am luat un ciocan și cu o singură lovitură l-am făcut țândări. Când am văzut asta, m-am întrebat:

„Ce fel de zeu este acesta că se face țândări dintr-o lovitură? Și de ce se închină oamenii la un asemenea zeu? De ce cred ei că merită acest zeu închinarea lor?”

Și mi-am dat seama că oamenilor le este frică de acești idoli. Le este frică să nu cumva să vină peste ei și familia lor nenorociri sau să fie blestemați dacă nu se închină acestor idoli.

Dar Dumnezeu nostru este viu, un Dumnezeu care ne-a făcut mult bine și, în dragostea Lui, a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu moară ci să aibă viață veșnică. De aceea ne închinăm Lui. Și știm că Dumnezeu nostru e mai tare decât acești idoli căci găsim în Biblie multe exemple unde Dumnezeu i-a distrus. Un exemplu îl găsim în 1 Samuel 5:1-4:

„Filistenii au luat chivotul lui Dumnezeu și l-au dus din Eben-Ezer la Asdod. După ce au pus mâna pe chivotul lui Dumnezeu, filistenii l-au dus în casa lui Dagon (zeul pește) și l-au așezat lângă Dagon. A doua zi, asdodenii, care se sculaseră dis-de-dimineată, au găsit pe Dagon întins cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului. Au luat pe Dagon și l-au pus înapoi la locul lui. Și a doua zi, sculându-se dis-de-dimineată, au găsit pe Dagon întins cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului; capul lui Dagon și cele două mâini ale lui erau tăiate pe prag și nu-i rămăsese decât trunchiul”.

Dumnezeu să ne ajute ca numai Lui să-I slujim și doar de El să ascultăm, pentru că El este singurul Dumnezeu adevărat. El e Alfa și Omega, Începutul și sfârșitul. Amin!

ATÂT DE MARE E IUBIREA

Lucica Boltașu

Atât de mare e iubirea ce-o simt Isuse pentru Tine,
Tresaltă Duhul și ființa și toate gândurile-n mine,
Iubitul meu, nu sunt cuvinte ca să exprim tot ce-aș dori,
Ești tot ce vreau, Prieten, Frate și Mire Sfânt din veșnicii.

În fiecare zi, Isuse, îți sorb cuvintele de aur,
Ele sunt hrana ce-mi dă viața, le strâng cu drag ca pe-un tezaur.
Tu zilnic Doamne-mi dai putere și mă îmbraci cu-a Ta iubire,
Îmi spui mereu că prin sfințire, m-apropii de desăvârșire.

Iubitul meu din zări senine, adesea plâng în așteptare,
Aș vrea să vii, să-mi fii aproape, să-mi dai a Ta eliberare.
Dar Tu mă mângâi, și în șoapte, îmi spui prin Duhul Tău cel Sfânt
Că nu mai este mult, se-apropie a Ta venire pe pământ.

Ai rânduit ca neputința să-mi fie un țepuș în carne
Și tot aștept ca Îndurarea, o vindecare-n trup să toarne.
Dar, Mire scump, mă-ncred în Tine și în a Ta înțelepciune,
Eu știu că poți doar prin poruncă, să faci în mine o minune.

De nu-mi îngenuncheai ființa și mă lăsași în rătăcire,
Eu n-aș fi cunoscut iertarea, dragostea Ta și-a Ta jertfire.
Aș fi umblat fără o țintă, bezmetic, fără de hotar,
Iar la sfârșit mi-aș fi dat seama, că lupta a fost în zadar.

Dar mă iubești cum nimeni altul și-Ți sunt dator, iubite Miel,
Că Ți-ai dat viața pentru mine, Tu, Domnul meu, Emanuel.
Când Dumnezeu este cu mine, de cine oare să mă tem?
Nu-mi este frică de furtună, nu vreau să plâng, nu vreau să gem!

Te rog, Isuse, doar o clipă privește înspre fața mea
Și lasă-mă să-Ți calc pe urme, să mă ating de haina Ta.
Mă-ncred în tot ce spune Slova și, când mă rog, eu am credință,
Căci ruga-mi e după-a Ta voie și-ngenunchez în umilință.

Iubitul meu Mire din slavă, făcut-am legământ pe viață,
Ești un Izvor de apă vie, ești Steaua mea de dimineață.
Rostesc cu drag al Tău scump Nume, din ochi îmi curg lacrimi de dor
Și mă înalț mai sus de stele, purtat de-al dragostei fior.

DIALOG ÎNTRE PĂSTORII GABI IZSAK ȘI BUSUIOC BELCIU,

în cadrul emisiunii Radio - Tv.

Unde ești omule?

Predica de pe Muntele Fericiților (Matei cap. 5-7)

Păstorul Gabi Izsak: Prin realizarea acestor emisiuni în cadrul Bisericii Philadelphia Melbourne ne-am propus în primul rând să aducem glorie lui Dumnezeu, și apoi, bineînțeles, prin subiectele pe care le prezentăm să aducem zidire în inimile dumneavoastră. De data aceasta împreună cu mine în Studioul Philadelphia este poate unul dintre cei mai vechi păstori români din Australia, fratele păstor Busuioc Belciu, care împreună cu fratele păstor Teofil Ciortuz, pastorește Prima Biserică Baptistă Română din Australia. Frate păstor, vă mulțumesc pentru că ați acceptat invitația noastră.

Păstor Busuioc Belciu: Mulțumesc pentru invitație, sunt bucuros să fim împreună, doresc ca această părtășie să fie de folos pentru sufletele noastre ale tuturor.

Păstor Gabi Izsak: Frate păstor, nu cred că am greșit când am spus că sunteți printre cei mai vechi păstori români în Australia. De câți ani sunteți în Australia?

Păstor Busuioc Belciu: Sunt în Australia din anul 1998, deci de 23 de ani, în luna August.

Păstor Gabi Izsak: Având în vedere că idealul Bisericii este acesta: Împărăția lui Dumnezeu, ne-am propus să discutăm despre ceea ce am putea să numim Legea cea nouă a Împărăției lui Dumnezeu. Dacă privim la Predica de pe Muntele Fericiților, care este una dintre cele mai puternice predici pe care le-a ținut Domnul Isus, v-aș întreba de ce această predică este așa de importantă?

Păstor Busuioc Belciu: Vreau să spun că atunci când rostesc aceste cuvinte: „Predica de pe munte”, parcă intru în Sfânta Sfintelor, parcă intru în prezența lui Dumnezeu și, prin Domnul Isus Cristos, ajungând să cunosc inima lui Dumnezeu. Învățăturile din Predica de pe Munte reprezintă chintesența tuturor învățăturilor Domnului. Eu cred că toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și

că învățătura de bază a Scripturii este învățătura Domnului Isus Cristos. Cele patru Evanghelii prezintă învățătura Domnului, care este concentrată în Predica de pe Munte, unde este prezentată voia lui Dumnezeu pentru om. Dumnezeu a spus: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră”. Este foarte clar faptul că toată Scriptura este legată de această dorință a lui Dumnezeu și se îndreaptă spre acest scop al lui Dumnezeu.

Predica de pe munte nu este altceva decât tabloul omului care este după chipul lui Dumnezeu, umblând în voia lui Dumnezeu. În acest tablou Domnul Isus Cristos, ca un pictor excelent, și-a muiat pensula în propria Sa viață și, când a pictat acest tablou, și-a expus propria viață. Domnul este primul care a trăit Predica de pe munte. Această predică are ca și temă versetul 48 din capitolul 5 din Evanghelia după Matei unde spune: „Voi fiți dar desăvârșiți după cum și Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârșit”. Acest verset este, și nu cred că greșesc, cel mai important din toată Biblia.

Păstor Gabi Izsak: Frate Busuioc, mă gândesc la ceea ce spunea apostolul Pavel în Epistola către Romani, capitolul 8, raportat la învățătura Domnului Isus Cristos: „Să fim asemenea chipului Fiului Său”. Personal, cred că Predica de pe Muntele Fericiților contribuie din plin, ca învățătură, la acest obiectiv pe care Dumnezeu îl are. Dacă mă uit atent la această predică pot spune că ea, în mod deosebit, a fost spusă pentru ucenici. V-aș întreba: este special pentru ucenici sau mesajul acesta este valabil pentru întreaga omenire? Cine a fost atunci, și acum, în obiectivul Domnului?

Păstor Busuioc Belciu: Dacă ne uităm atenți la această învățătură, s-ar părea că nu se potrivește la începători, sau la oameni care nu au cunoștință de Cuvântul lui Dumnezeu. Dar dacă privim la context vedem că în Matei 5:1 se spune: „Când a văzut Isus noroadele, S-a suit pe munte și, după ce a șezut jos, ucenicii Lui s-au apropiat de El”. De aici înțelegem două lucruri, pe de-o parte că s-au suit toți - ucenicii și noroadele - sau că doar ucenicii s-au suit pe munte, iar poporul a rămas jos. Dar la Matei 7:18,29 citim: „După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de învățătura Lui; căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor”. Ce putem înțelege este că Domnul Isus a urcat pe munte cu tot poporul, dar în jurul lui era grupul de ucenici, iar El vorbea cu ei, în auzul tuturor. Domnul a vorbit cu ucenicii, dar învățătura aceasta este valabilă pentru fiecare om din lume, pentru că în finalul predicii Domnul are o aplicație, un apel, în Matei 7:13,14 „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea.

Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află". Putem spune că ucenicii erau deja intrați, acum apelul este făcut pentru toți ceilalți.

Păstor Gabi Izsak: Pentru că vorbiți de finalul capitolului 7, care este apogeul predicii, citim în versetul 24: „*De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă*". Deci este vorba de oricine, nu numai de ucenici. Predica este valabilă pentru oricine și bineînțeles și pentru noi, cei care suntem astăzi beneficiarii acestei revelații din Cuvântul lui Dumnezeu. În această întâlnire a noastră am vrut să prezentăm o viziune de ansamblu, cu promisiunea că vom mai reveni cu alte subiecte pe care să le extragem din Predica de pe Munte.

Frate păstor, eu am fost de multe ori în Israel și ori de câte ori am urcat pe acest Munte al Fericirilor, am făcut această paralelă: Ceea ce înseamnă Muntele Sinai pentru evrei, locul unde au primit Legea, ar trebui să însemne pentru noi, credincioșii Muntele Fericirilor. Aș vrea să vă întreb: Putem face această comparație, poate fi această *Predică de pe Munte* o lege a împărăției lui Dumnezeu?

Păstor Busuioc Belciu: Eu cred că Legea lui Dumnezeu este eternă. Ea a fost rostită prima dată în Grădina Edenului, a fost dată scrisă pe Muntele Sinai și a fost explicată de Domnul Isus Cristos pe Muntele Fericirilor, fiind trăită de Domnul Isus Cristos. După cum toate legile unei țări își au originea în Constituția țării respective, așa este *Predica de pe Munte*: este *Constituția* lui Dumnezeu, și de aici celelalte ramificații.

Păstor Gabi Izsak: Așa cum o numiți dumneavoastră, această *Constituție* a lui Dumnezeu are o capacitate practică desprinsă din *Predica de pe Munte*. Aș dori să dezbatem pe scurt fiecare capitol al acestei predici, după unii comentatori biblici fiind opt fericiri, după alții nouă. Care este părerea dumneavoastră în acest sens?

Păstor Busuioc Belciu: Domnul Isus Cristos, în *Predica de pe Munte*, face tabloul omului de pe munte. „*Doamne, cine va locui pe muntele tău cel sfânt?*”,

întreabă psalmistul în psalmul 15. Oare cum arată omul care se va învrednici să stea înaintea lui Dumnezeu? Aceste *Fericiri* eu le socotesc, prin lumina lui Dumnezeu, ca fiind trăsăturile de caracter pe care le are omul desăvârșit. „*Ferice de cel sărac în duh...*” Acesta este începutul pe care îl prezintă Domnul Isus Cristos. Mai întâi de toate dă-ți seama cine ești, unde ești și ce ești fără Dumnezeu. Omul care este sărac în duh plânge și prima fericire se leagă de a doua:

„*Ferice de cei ce plâng...*”. Plângi pentru sărăcia ta, și în același timp te pui în slujba altora, căci asta înseamnă să fii blând, că te-ai lepădat de tine însuși și te pui în slujba altora.

„*Ferice de cel blând, ferice de cel cu inima curată*” - lucrurile se leagă unele de altele.

„*Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu.*” Aceasta se completează cu următoarea: Dacă ești împăciuitor să te aștepti la prigoană. Când vrei să faci pace între om și Dumnezeu să te aștepti că vei fi prigonit. Dar sinteza acestui fapt este că tu chiar te bucuri că ești prigonit: „*Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii...*”

Deci cu asta începe Domnul Isus, cu trăsăturile de caracter. Apoi Domnul spune: „*Voi sunteți lumina lumii și sarea pământului*”. Și după aceea Domnul Isus Cristos spune că acești oameni respectă Cuvântul, au respect față de semenii - nu ucid, au respect față de femeie, au respect față de adevăr, chiar și de vrăjmași au respect. Și aici este culmea - iubirea vrăjmașilor. În Matei capitolul 5 sunt prezentate cerințele pe care le are Dumnezeu de la noi. În capitolul 6 vedem de ce nu le putem împlini. Acesta este diagnosticul: inima împărțită. Ai vrea și cu Dumnezeu și cu lumea, ajungi la deznădejde și te întrebi: „*Cine poate împlini cerințele lui Dumnezeu?*”. Dar în capitolul 7, versetul 7, Domnul spune: „*Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide*”. Aceasta este oferta divină. Predica de pe Munte nu poate fi trăită decât în prezența Duhului Sfânt, iar Domnul spune: „*... Tatăl vostru Cel ceresc va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer*”. Omul care trăiește plinătatea Duhului Sfânt va putea să îplinească voia Domnului.

Domnul Isus vine să rezume totul spunând: „*Tot ce doriți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta sunt cuprinse Legea și Prorocii*”. Prin aceasta Domnul Isus sintetizează totul, apoi face apelul: „*Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află*”.

Păstor Gabi Izsak: Referitor la poarta cea strâmtă, privind panoramic la *Predica de pe Munte*, vedem în capitolul 5 ce trebuie și cum trebuie să trăim, ceea ce înseamnă poarta cea strâmtă. În capitolul 6 vedem că nu intrăm pe poarta cea strâmtă pentru că suntem cu inima împărțită, și cu Dumnezeu și cu lumea, și aceasta este poarta cea largă. Dar soluția este aceasta: „*Cere, vei primi, Dumnezeu îți va da putere*”.

Frate păstor, concluzia la *Predica de pe Munte* este una tranșantă: Mântuitorul spune că dacă ai auzit aceste cuvinte și le faci, ești un om înțelept, dacă le-ai auzit și nu le faci ești un om neînțelept. Cum trebuie să privim spre concluzia aceasta?

Păstor Busuioc Belciu: Cel mai important lucru pentru noi este să-L cunoaștem pe Dumnezeu, în măsura în care lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să ne schimbe. Atunci noi am intrat pe poarta cea strâmtă și trebuie să ne silim să mergem pe calea îngustă. Cuvântul Domnului ne spune: „*Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămâne tari și vor face mari isprăvi*”. (Daniel 11:32)

Păstor Gabi Izsak: Frate Busuioc, vreau să vă mulțumesc pentru pasiunea cu care ați prezentat subiectul acesta.

Mulțumim Domnului pentru că a fost alături de noi, a Lui să fie toată gloria, Amin.

Ați crezut că *Întunericul*

Va putea conviețui pașnic cu Lumina...

45 DE BISERICI

Greșală noastră a fost că am crezut că lăsând depravarea să crească precum aluatul la căldura primitoare a soabei bunicii, ne va fi bine, că întunericul ne va ocoli și că ne va lăsa în pace familiile, Bisericile, guvernul, școlile și toate celelalte instituții și domenii. Uite că nu-i așa. Întunericul și lumina se exclud reciproc. Unde întunericul crește lumina n-are ce căuta și invers. În Canada, de când au venit libertinii la conducere, numai începând din luna iunie au fost arse 45 de Biserici și arestați și hărțuiți o mulțime de preoți/păstori pentru simplul fapt că au continuat să vestească Evanghelia în „pandemie”.

Trăim experiența broaștei, care a cărat un scorpion în spate peste un râu. Scorpionul i-a promis broaștei că n-o va înțepa și că vor fi prieteni dacă îl va duce pe celălalt mal, dar imediat cum a ajuns dincolo a și înțepat broasca. Cu ultima suflare aceasta a întrebat de ce a fost înțepată, iar scorpionul a răspuns: „Aceasta îmi este natura!”

Natura „destrăbălaților” este să fie invazivi, obraznici, răzvrățiți, victimizați, să abuzeze și să strige că sunt abuzați, ei vor să dicteze peste marea majoritate, ei vor ca noi cu toții să le aprobăm nebunia, nu se opresc până când nu zicem și facem ca ei. Nu se opresc până când nu ne pervertesc copiii, cum cântă un cor de prin America atât de clar, spunând că am avut dreptate când am crezut că vor veni după odraslele noastre. Ei nu au niciun strop de cuget și de rușine, ne pervertesc de la desene animate până la seriale, filme, știri, legi, străzi, panouri publicitare, campionate de fotbal, firmele și siglele lor, până și cardurile bancare vor să fie tot în culorile lor. Au cerut o zi, apoi o lună apoi un an, apoi legi, apoi programa noastră școlară, apoi au cerut ca cine nu-i aprobă să nu mai aibă job și lista invaziei lor continuă. Vor totul și nu se vor opri aici...

Noi, Biserica, ce facem în tot acest timp? Rugăciunea nu este singura „armă”, ci avem și proclamarea Scripturii, avem și dovezile de vindecare și de eliberare din mijlocul nostru, pe care trebuie să le fluturăm înaintea lor. Avem Numele lui Cristos care îngenunchează orice demon. Folosim noi armele luminii de apărare și de atac?

Cu prețuire pentru sfinți,
Păstor Toni Berbece

Redă-I lui Isus rolul de Mare Constructor

Păstor Natanael Costea

(Fragment din cartea „19 Lecții de la Covid pe care Biserica NU le poate ignora”)

În ultimul secol, și, chiar mai mult, în istoria recentă, am fost foarte ocupați să ne construim Bisericile și misiunile. Plantăm Biserici mai mult ca oricând, construim clădiri (și uneori chiar le vindem), ne dezvoltăm misiunile și insistăm pe creștere, dezvoltare și expansiune. Ce ne scapă? Ne scapă chiar noțiunea primordială despre care Isus ne-a vorbit. Isus își zidește Biserica, nu noi. El este Marele Ziditor! Și totuși pare că ignorăm aceasta. Suntem prea obișnuiți cu Scriptura ca să îi permitem să își facă lucrarea în noi.

VOI ZIDI BISERICA

Isus i-a întrebat pe ucenicii Săi cine credeau că este, care era identitatea Lui (Matei 16:13-16). Răspunsul lui Simon Petru a fost că Isus este adevărul fundamental al Bisericii:

„Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”.

Răspunsul lui Isus ne dă schița pentru Biserică:

„...voi zidi Biserica...” (Matei 16: 17-19)

Tendința liderilor Bisericii este să construiască Biserici. Ne referim deseori la Biserica lui Dumnezeu ca biserica *mea* sau biserica *noastră*. Suntem ocupați să creăm sisteme, programe, ierarhii, strategii, misiuni, proiecte și programe de dezvoltare care ne preocupă cea mai mare parte din timpul și energia noastră. Să facem cât mai vizibil „evenimentul” de duminică este principala noastră preocupare. Am reflectat la faptul acesta în timp ce păstoream o Biserică cu un buget anual generos de peste 1 000 000 de dolari și mi-am dat seama că serviciul de duminică era punctul central a tot ce făceam. Totul era îndreptat spre acea exprimare de „duminică”. Divizând totul din punct de vedere financiar, „spectacolul” de duminică ne costa aproape 20 000 de dolari. A fost un moment de revelație! Suntem noi o Biserică sau planificatori de evenimente? Isus a pus fundația pe care urma să fie construită Biserica.

ISUS A CONSTRUIT-O

El este Fondatorul, Inițiatorul, Pionierul, Designerul, Arhitectul și Ziditorul. Este *afacerea* Lui, să zicem așa. Noi am început să facem treaba Lui și să o ignorăm pe a noastră. Ne-am implicat făcând partea Lui și am ignorat-o pe a noastră. Am crezut că putem să o facem mai bine decât ar putea El. Și, după ce am făcut aceasta, L-am mai rugat să o și binecuvânteze. Ia aminte la aceste afirmații pe care le-a făcut apostolul Pavel și care ne aduc identitatea Bisericii în Cristos:

„El [Dumnezeu] l-a pus totul sub picioare [lui Cristos] și l-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce împlinește totul în toți”. (Efeseni 1:22-23)

BISERICA NU ESTE O CLĂDIRE, NICI UN PROIECT

Credincioșii alcătuiesc Biserica lui Cristos! Unde și cum se întâlnesc ei este irelevant. Dacă au sau nu o clădire este irelevant. Biserica este un trup adus la viață de Cristos. Domnul restaurează fiecare viață, fiecare piatră moartă în piatră vie pentru a forma trupul Lui, Biserica. Cum face acesta? Dărâmând porțile iadului, care ar putea ține captivă orice inimă în păcat. (Matei 16:18) Biserica este Trupul lui Cristos. Pietrele vii ale tuturor credincioșilor formează Trupul Lui. Da, este aici un rol și pentru noi, dar doar ca trup al Lui. El este Capul și credincioșii sunt mădulare vii ale trupului Său. (1 Corinteni 12:27)

PE ACEASTĂ STÂNCĂ

Pentru ca o clădire să fie durabilă, trebuie să aibă mai întâi fundația potrivită, apoi structura potrivită. Fundația pe care Domnul Își zidește Biserica nu este nici proclamarea misiunii, nici cea a viziunii, nici mișcarea sau planul unei francize. Isus i-a spus lui Petru că stâncă sau fundația pe care El Își zidește Biserica este mărturisirea că El este Cristosul, Mesia, Fiul Dumnezeului Celui viu (Matei 16:13-16). Fundația este Isus și Evanghelia. Trebuie să ne întoarcem la această Stâncă mereu. Nu putem permite Bisericilor noastre să devieze de la acest adevăr fundamental, mai ales în timpuri de criză cum e pandemia. De ce? Pentru că oamenii au nevoie de o stâncă solidă pe care să se bazeze! Au nevoie de un Adevăr absolut care să le aducă certitudine și siguranță. Iar stâncă ce s-a dovedit a fi Isus a fost atât de puternică încât a ținut Biserica vie, și credincioșii au putut să reziste peste veacuri, indiferent care au fost provocările, inclusiv foamete, persecuție și, da, chiar pandemii. Aceasta confirmă că Isus Cristos Și-a pus Biserica pe o stâncă ce va rezista și în timpul carantinei. Chiar dacă localurile Bisericii sunt închise în momentul de față, Biserica prosperă în case. De ce? Pentru că Biserica este zidită pe mărturia lui Isus, Evanghelia. Situația actuală ne reamintește inimilor și minților noastre adevărul etern că mărturia lui Isus este fundamentul a tot ce facem și că Domnul Isus Cristos este ziditorul Bisericii sale.

Cu Dumnezeu în subterană

Richard Wurmbbrand (1909 - 2001)

(Reprodus cu permisiunea dată de către Mihai Wurmbbrand
<https://misiuneacrestinarichardwurmbbrand.ro>)

Frăți întru credință

Câteva zile mai târziu, un alt deținut a fost adus în celula vecină celei mele. Am semnalizat prin alfabetul morse cu întrebarea: „Cine ești?”, și el mi-a răspuns prompt. Era Ion Mihalache, care fusese membru al mai multor guverne dinainte de război și prieten cu Iuliu Maniu. Când Partidul comunist a declanșat teroarea, Mihalache s-a alăturat unui grup care a încercat să fugă în străinătate. A fost arestat la aeroport, iar din octombrie 1947 condamnat la închisoare pe viață. Mihalache avea peste șaiszeci de ani.

„Toată viața am luptat ca să-mi ajut concetățenii, și asta mi-e răsplata”, zicea el.

„Renunțarea este calea către pacea inimii”, am semnalizat eu.

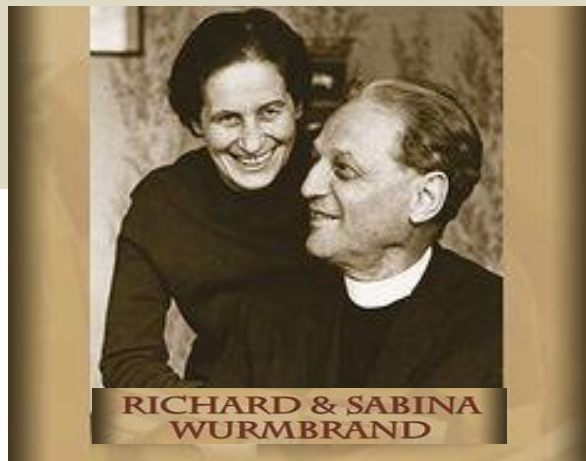
„Nu există pace fără libertate”, a ciocănit el, în replică. I-am comunicat:

„Într-o țară în care domnește tirania, închisoarea este un loc de onoare”. A spus că, pentru el, Dumnezeu este pierdut, iar eu i-am semnalizat:

„Dumnezeu nu e niciodată pierdut, pentru niciun om. Noi suntem cei pierduți. Dacă ne găsim pe noi înșine, găsim divinitatea înăuntrul nostru. Pușcăria ne poate ajuta în această căutare”. A spus că avea să încerce din nou.

Când, după aceea, am mai bătut în perete, n-am mai primit niciun răspuns. Mihalache fusese luat de acolo. Curând interogatoriul meu a fost reluat. De obicei mă chestiona locotenentul Grecu, un tânăr dur, inteligent și sigur de sine, care fusese îndoctrinat cu convingerea că în felul acesta contribuia la făurirea unei lumi mai bune. Întrebările lui m-au readus la problema ajutorului pentru săraci pe care l-am obținut în timpul foametei prin Misiunea Bisericii Scandinave.

La următoarea noastră întâlnire, Grecu s-a interesat de felul cum se distribuise Evanghelia la ruși. I-am sugerat că s-ar putea ca în spatele acestei acțiuni să se afle directorul Societății Biblice, pe nume Emil Klein. M-a întrebat de ce vizitasem în repetate rânduri lașii (unul din centrele

acelei activități). I-am spus că am fost invitat stăruitor să-l vizitez pe actualul patriarh.

În dimineața următoare am fost chemat din nou.

Grecu stătea la biroul lui, cu o matracă de cauciuc în mână.

„Mi-ai spus minciuni”, a zbierat el. „Emil Klein a murit înainte ca tu să fii arestat. De aceea mi-ai dat numele lui. Datele când ai călătorit la Iași au fost verificate – patriarhul Iustinian nu fusese încă acolo. Destul. Uite niște hârtie. Știm că ai comunicat codificat cu alți deținuți, inclusiv cu Mihalache. Acum vrem să știm exact ce a spus fiecare din ei. Vrem să mai știm și ce alte încălcări ale regulamentului închisorii ai comis. Și spune adevărul. Dacă nu... Ai o jumătate de oră.”

Apoi a ieșit din cameră. M-am așezat să scriu. Primul cuvânt trebuia să fie „Declarație!”.

Am început cu greu. Trecuseră doi ani de când nu mai ținusem un toc în mână. Am recunoscut că încălcasem regulamentul, transmisesem pasaje din Evanghelia prin ziduri, că adunasem niște pilule cu gândul să mă sinucid, că făcusem un cuțit dintr-o bucată de tinichea, ascuțind-o pe piatră, că modelasem piese de șah din pâine și cretă. Am recunoscut că, prin morse, comunicasem cu alți deținuți, dar nu le cunoșteam numele. (N-am menționat că promisem spovedanii și chiar adusesem pe unii la credință prin alfabetul Morse).

Am mai scris:

„N-am vorbit niciodată împotriva comuniștilor. Eu sunt un ucenic al lui Cristos, care m-a învățat să-i iubim și pe dușmanii noștri. Pe dușmani îi înțeleg și mă rog pentru convertirea lor, ca să devină frații mei întru credință. Mă hărțuiesc cu comunismul, fiindcă-i ateu, nu cu comuniștii. Nu pot să dau nicio declarație referitor la ceea ce mi-au transmis alții prin pereți, pentru că un pastor nu poate fi niciodată un martor al acuzării. Vocația mea este să apăr, nu să acuz”.

Grecu a revenit la vremea hotărâtă, legănându-și matracă. Bătuse niște deținuți. A luat declarația mea și a început să citească. După un timp, a pus matracă deoparte. Când a ajuns la sfârșit, m-a privit cu ochi tulburi. A spus: „Domnule Wurmbbrand (în Securitate,

nu mi se mai adresase nimeni, niciodată cu „domnule”), de ce ziceți că mă iubiți? Asta e una dintre poruncile voastre creștinești pe care nu o poate respecta nimeni. Eu, unul, n-aș putea iubi pe cineva care m-a închis singur în celulă ani de zile, m-a înfometat și m-a bătut”. I-am răspuns: „Aici nu e vorba de respectarea unei porunci. Când am devenit creștin, a fost ca și cum m-aș fi născut din nou, înzestrat cu o fire plină de iubire. Așa cum dintr-un izvor nu poate curge decât apă, tot așa numai iubire poate izvorî dintr-o inimă iubitoare”. Timp de două ore am vorbit despre creștinism și despre legătura lui cu doctrina marxistă, în care se formase el. Grecu a fost surprins când i-am spus că prima lucrare a lui Marx a fost un comentariu asupra Evangheliei lui Ioan.

După această întâlnire, Grecu ceru să fiu adus în biroul său aproape în fiecare zi pentru o oră sau două. Citatele îi fuseseră confirmate. Acestea au devenit punctul de pornire al unor lungi discuții despre creștinism, în care am apelat insistent la spiritul democratic și revoluționar al Bisericii la începuturile ei. Grecu a repetat de multe ori: „Am fost crescut ateu și n-o să fiu niciodată altceva”. Eu i-am spus: „Ateismul este un cuvânt sfânt pentru creștini. Când erau aruncați la fiare pentru credința lor, împărații romani Nero și Caligula îi numeau ‘atei’. Așa că, dacă cineva se numește pe sine ateu, eu îl respect.” Grecu a zâmbit. Am continuat:

„Domnule locotenent, creștinii nu critică partidul pentru ateism, ci pentru că formează un tip eronat de ateu. Există două categorii, cei care zic: „Nu există Dumnezeu, așa că pot face răul după bunul meu plac”, și cei care spun: „Deoarece Dumnezeu nu există, eu trebuie să fac tot binele pe care l-ar face Dumnezeu, dacă ar exista”.

Cel mai mare dintre toți ateii, în acest al doilea sens, a fost Cristos însuși. Când a văzut oameni înfometați, bolnavi și nenorociți, n-a trecut mai departe spunând: „Dumnezeu o să-i ajute!”. A reacționat ca și cum Lui i-ar fi revenit întreaga răspundere. Astfel că oamenii au început să se întrebe: „Nu cumva omul acesta este Dumnezeu? El înfăptuiește lucrarea lui Dumnezeu!”. Așa au descoperit oamenii că Isus era Dumnezeu. Domnule locotenent, dacă veți putea fi un astfel de ateu, iubind pe toată lumea și slujind-o, oamenii vor descoperi în curând că ați devenit un copil al lui Dumnezeu; și dumneavoastră înșivă veți descoperi divinitatea în propria dumneavoastră ființă. Pe unii aceste argumente îi pot șoca. Dar apostolul Pavel ne spune că misionarii trebuie să fie evrei printre evrei, greci printre greci. Eu trebuia să fiu marxist cu marxistul Grecu și să-i vorbesc pe limba lui. Cuvintele acelea i-au mers la inimă. A început să se gândească la Isus și... să-L iubească. După două săptămâni, în uniformă de kaki și cu insignele Securității pe guler, Grecu s-a spovedit în fața mea, care eram în zdrențele mele peticite de pușcăriaș. Am devenit frați într-o credință.

(va urma)

Emanoil Căița Mândră Jr.

Îți mulțumesc...

Îți mulțumesc, Isuse, că existi...
Prin Tine-mi va vibra mereu ființa.
Aproape zilnic sufletul mi-l miști
Și doar în Tine-mi pot păstra credința.

Prin Tine pot visa cu ochi deschiși,
Cu ochii minții plaiuri transcendente...
Căci astăzi nu mai sânt printre proscriși...
Și nici printre ființe decadente...

Tot ce sunt azi, prin jertfa-Ți de pe cruce,
Tot ce însemn, prin suferința-Ți grea,
Și tot ce am... și tot ce mai pot duce
E numai prin compasiunea Ta...

Căci o fereastră e deschisă pentru mine
Și-un pedestal ca să mă pot sui...
Să pot privi spre stele și spre Tine,
Să pot iubi privind..., Să pot muri...

Soarele și luna Ți se-nchină

Soarele și luna Ți se-nchină
zilnic, Preamărite Creator.
Mă-ntreb, cum de-un păcătos ca mine
poate sta încă nepăsător...?

Cum de nu văd a Ta bunătate?
Chiar atât de orb purced a fi
într-o lume unde nedreptatea
Este verbul ce m-ar defini...?

Mai dezleagă-mi mintea înc-o dată
și-apoi fă din mine-un bun creștin.
Spală-mă în jertfa-Ți preacurată
și mă izbăvește pe deplin!

Dezrobește-mă de neputința firii,
mă-mbracă-n haina Ta de în curat.
Sădește-mi în suflet flacăra iubirii
și-apoi mă spală de orice păcat!

Ca un Vultur...

Vorbind despre un moment dificil în ultimele două săptămâni ale campaniei electorale, Scott Morrison a împărtășit o poveste când i-a cerut lui Dumnezeu un semn înainte de a vizita *Galeria Ken Duncan* de pe coasta centrală a *New South Wales*.

„Pe vremea aceea, I-am vorbit lui Dumnezeu: „Doamne, unde ești, unde ești? Aș vrea să am o asigurare de la Tine că sunt pe calea cea bună”, a spus Morrison.

„Și chiar în fața mea a apărut cea mai splendidă imagine a unui vultur în zbor și, desigur, mi-am amintit versetul biblic; mesajul pe care l-am primit în acea zi a fost: ‘Scott, trebuie te încrezi în Domnul și El îți va înnoi puterea, vei alerga și nu vei obosi, vei umbla și nu vei osteni, vei zbura ca un vultur’.”

El a spus conferinței că el și Jenny au fost recunoscători pentru rugăciunile și sprijinul uimitor trimise de creștini de pretutindeni.

De asemenea, a mărturisit despre o conversație pe care a avut-o cu socrul său despre credința sa, când a început să se întâlnească cu Jenny, în vârstă de 16 ani.

„A fost foarte frustrat pentru că nu i-am putut răspunde la toate întrebările pe care mi le-a pus în legătură cu Dumnezeu și credința mea. I-am spus: ‘Roy, știi, nu pot repara lumea, nu pot salva lumea, dar amândoi, Jenny și cu mine, credem în Cineva care poate orice’”, a spus Morrison.

<https://www.theguardian.com/australia-news>

ADEVĂRUL SUPĂRĂ

Avocat Daniela Ion, Perth, WA

Martyn Iles, director general al *Australian Christian Lobby (ACL)* a hotărât să organizeze un turneu în toată Australia, numit „*The Truth Of It*” (se poate traduce liber: *Purul adevăr*). După succesul avut în urma primului eveniment care a avut loc în *Queensland*, unde au participat 7000 de oameni, Martyn Iles s-a lovit de un zid în *Australia de Vest*, deoarece autoritățile statului, respectiv *Perth Theatre Trust*, nu au vrut să îi aprobe închirierea Teatrului din Perth și nici *Albany Entertainment Center* pe motiv că... „opinia ACL-ului nu se aliază la punctul de vedere al guvernului din *Australia de Vest*”.

În urma presiunii publice și a unei reprezentări legale acordate ACL-ului de către *Human Rights Law Alliance*, *Perth Theatre Trust* a decis să le permită totuși celor de la ACL închirierea unor spații publice pentru turneul lor „*The Truth Of It*”. Morgan Solomon, președintele *Perth Theatre Trust*, a declarat pentru *WA Today*: „Scopul principal al teatrelor pe care le administrează *Perth Theatre Trust* este exprimarea culturală și artistică. Angajările comerciale sunt o considerație secundară, cu toate acestea, deciziile *Perth Theatre Trust* vor respecta întotdeauna valorile diversității și egalității”.

„Este clar că *Australian Christian Lobby* nu a primit inițial aprobare nu pentru că ar fi o organizație politică, și nici pentru că opiniile lor politice generale nu se aliază cu cele ale guvernului *Australiei de Vest*, așa cum a susținut inițial Guvernul, ci pentru că ACL promovează învățături creștine despre sexualitate și identitate pe care activiștii LGBT le doresc reprimare. ACL l-a susținut pe jucătorul de rugby Israel Folau când acesta a avut probleme pentru postarea unor comentarii creștine pe pagina sa de Face Book”, a publicat *Human Rights Law Alliance* pe website-ul organizației lor.

Martyn Iles a declarat celor de la *Sky News*: „Noi suntem o organizație pro-viață și suntem împotriva căsătoriilor persoanelor de același sex. De asemenea, suntem împotriva eutanasierii, lege care a fost introdusă de curând în *Australia de Vest*”.

În conformitate cu articolul 62 al Legii egalității de șanse din *Australia de Vest* se precizează în mod explicit că este ilegală „discriminarea unei persoane pe motivul convingerii religioase sau politice a celeilalte persoane”.

Let Him Hear from You...

About You

Pastor Ray Rooney Jr.

One of the most hopeful passages of the Old Testament is found in Exodus chapter 2. The Hebrews went from being favored citizens of Egypt to slaves. They lost everything: status, wealth and freedom. Misery has become their constant companion. The memories of happiness were extinguished. Yet somehow in the dregs of their despair, they summoned the will to pray to God. Read carefully one of the most powerful yet sublime passages in the Bible:

"And God heard their groaning, and God remembered his covenant with Abraham, with Isaac, and with Jacob. God saw the people of Israel – and God knew." (Exodus 2:24-25) God heard, remembered, saw, and knew. The very next sentence takes us to the wilderness where Moses is tending his father-in-law's flock. *Deliverance is coming!*

If you are a student of the Bible then you know there are only a couple of reasons why deliverance remains aloof from believers.

First, there cannot be deliverance if there isn't something to be delivered from. Jesus put it this way:

"Those who are well have no need of a physician, but those who are sick. I came not to call the righteous, but sinners." (Mark 2:17) You don't need God unless you need God. It took a while (like 400 years) until the Hebrews figured

out they didn't need a new Pharaoh. They didn't need another Joseph. They didn't need a more just political, economic, or judicial system. They needed God. Isn't that what Jesus meant above? God *"so loved the world"* that He sent Jesus, but Jesus says He only saves sinners. Now if you follow the New Testament you quickly realize God sees everyone as a sinner. But not everyone sick with sin is willing to admit it. If there is nothing wrong then it obviously doesn't need to be fixed. Hence, no need to ask God for anything. The sad reality is that those who don't need God are the reason those who do call out to Him.

Second reason why God remains aloof from people is because they don't call out to Him. This obviously follows from the first reason but for those who call themselves *"Christians,"* it is an oddity. How can you know who God is and continue to utilize prayer as *"a last resort"*? I cannot count the times I have heard *"Well, there is nothing left to do now but pray about it."* Wow. What an expression of confidence in God! *"I tried everything I could think of and it all fell flat. Is time to turn the B team. Hey God! We need some help here!"*

Deliverance doesn't come until you cry out to God with every fibre of your being for rescue. And when that happens, it really doesn't matter to Him if you turned to Him first or last. He hears just like He *"heard their groaning"* in Egypt. You would have to ask them why it took four centuries to groan to God but when they did He heard, remembered, and saw. Isn't that what anyone wants in the midst of their suffering, loneliness, sorrow, and trouble?

Like many of you, I have stood on the edge of oblivion and the precipice of destruction. I have blamed anyone and everyone for my being there (including and chiefly God). I've blamed family, physicians, ideologies, and the shallow religiosity of those around me for my predicaments. Nothing ever changed.

It wasn't until I stopped blaming Pharaoh, Joseph, Caiaphas, politicians, the wife, the kids, and the dog and started groaning about my sin that things started to change. If you really want things to change in your life, your family, your community and the world then listen very intently to the words of the king of Israel. Racked by misery, trouble, and regret he wrote the following:

"Have mercy on me, O God, according to your steadfast love; according to your abundant mercy blot out my transgressions. Wash me thoroughly from my iniquity, and cleanse me from my sin! For I know my transgressions and my sin is ever before me. Against you, you only, have I sinned and done what is evil in your sight, so that you may be justified in your words and blameless in your judgment. Behold, I was brought forth in iniquity, and in sin did my mother conceive me. Behold, you delight in truth in the inward being and you teach me wisdom in the secret heart. Purge me with hyssop, and I shall be clean; wash me, and I shall be whiter than snow. Let me hear joy and gladness; let the bones that you have broken rejoice. Hide your face from my sins, and blot out all my iniquities. Create in me a clean heart, O God, and renew a right spirit within me...The sacrifices of God are a broken spirit; a broken and contrite heart, O God, you will not despise." (Psalm 51:1-10; 17)

Don't be fooled. Sin brings death and destruction with it and takes special pleasure in ruining families. Anger and tension are high in the world. The sorrow from loss that quickly turns to despair knows no holiday. We stand on the edge of despair and the precipice of destruction (from within and without). The good news is simple. God is waiting to hear from you. Not about what others have done to you. Not about how others are happier than you. He wants to hear, see, and know you and your situation.

Cuvintele tale îți dezvăluie inima!

„...vorba te dă de gol.” Matei 26:73

Cuvintele pe care le spui îți vor destăinui caracterul de fiecare dată. Așa i s-a întâmplat apostolului Petru. În noaptea în care Isus a fost arestat și toți ucenicii Săi s-au împrăștiat, Petru a rămas suficient de aproape pentru a vedea ce se întâmplă, dar nu suficient pentru a fi identificat cu El.

Biblia spune: „Cei care stăteau acolo s-au apropiat și i-au spus lui Petru: 'Nu mai încapă îndoială că și tu ești unul dintre oamenii aceia, căci și vorba te dă de gol'. Atunci el a început să se blastăme și să se jure, zicând: 'Nu cunosc pe omul acesta!'. În clipa aceea a cântat cocoșul. Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Isus: 'Înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori'. Și a ieșit afară și a plâns cu amar”. (Matei 26: 73–75)
După acel episod nimeni nu l-a mai acuzat pe Petru că este un ucenic al lui Isus!

Nu este interesant cum limbajul, în orice limbă, are un mod de a-i face pe alții să pună la îndoială calitatea relației tale cu Isus Cristos? Cuvintele tale au puterea de a-i zidi pe oameni sau de a-i dărâma, de a-i atrage la Cristos sau de a-i alunga. În acest sens, iată ce spune Scriptura:

„Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.”
(Coloseni 4: 6)

„Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud.” (Efeseni 4:29)

Fie ca vorbele pe care le rostim să aducă întotdeauna glorie Numelui lui Isus și să-i atragă pe alții către El.

thewordfortoday.com.au

Sora Enid a fost o ființă iubitoare de Dumnezeu și de poporul român. A fost membră a Bisericii Baptiste Speranța și a slujit cu dăruire, acolo unde Domnul a trimis-o, până în ultimele zile de viață.

„Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.”

Psalms 23:6

Iulie 2014 - Două generații:
Enid Thomas și Cristina Hanciu.
Biserica Speranța

In Memory of

Enid Lillian Thomas
1926 - 2021

Cu părere de rău Biserica Speranța anunță plecarea scumpei noastre surori în Domnul Enid Lillian Thomas la cele veșnice. Domnul să mângâie familia îndurerată.

Correspondentă Daniela Hălmăjan

POVEȘTILE COPILĂRIEI

Punguța cu două mărgele...

Maria Luca

- Bunică, tu știi multe povești?

Bunica ațipise pe fotoliu și ochelarii îi alunecaseră de pe nas, iar la vocea nepoatei a tresărit și ochelarii și-au luat zborul spre dușumea... Cu o iuțeală demnă de admirat la o fetiță de 6 ani, Alexandra, a sărit sprintenă și i-a recuperat înainte de a lua contact cu pământul.

- Povești, spui? Daaa... știu multe... Pe vremuri când eram doar un copil, îmi plăcea tare mult să citesc „Povești nemuritoare”. Dar ce ți-a venit așa, deodată cu poveștile? Te-ai plictisit de tabletă?

- Nu, bunică, dar știi... într-o zi pe când o ajutam pe mami la clătite - eu puneam gemul - a început să-mi spună o poveste cu o punguță în care erau niște bani, dar ori suna telefonul, ori clătita se rumenea prea tare, ori borcanul de dulceață era gol, și mămica nu a reușit să termine povestea...

- Punguța cu doi bani spui? A, păi asta era printre preferatele mele! Mereu mi-am dorit să am o punguță așa frumoasă ca și cea din povestel!

- Ce bine că o știi... Mi-o spui, bunică?

- Ascultă: A fost odată ca niciodată o babă și un moșneag. Baba avea o găină, iar moșneagul avea un cocoș..... Glasul bunicii curgea lin, ca prin vis, iar Alexandra se lăsa purtată în lumea basmului... apoi din lumea basmului a trecut în lumea visului, căci ochisorii ei obosiți s-au închis, iar fetița a adormit cu fruntea în poala bunicii...

Bătrâna o privește cu ochii înlăcrimați și un zâmbet senin înflorește pe chipul plin de riduri...

‘Alexandra, tu îmi dai putere să merg mai departe... trebuie să-ți spun toate poveștile ce mi-au legănat mie copilăria!’

Gândurile bunicii prind a alerza prin mintea îmbătrânită și zboară prin filele cărții de unde poveștile i-au făcut copilăria fericită, și... din nou bunica adoarme pe fotoliu cu nepoțica în poală, fiecare pășind într-o lume doar de ea știută...

După un timp fetița se trezește și deschizând ochii mari vrea să o întrebe ceva pe bunica, dar se răzgândește și iese tiptil din cameră...

Seara se lasă încet peste căsuța bunicii iar înlăuntrul este o liniște deplină... doar din când în când se aude un oftat ușor din camera unde Alexandra intrase... Deodată un miorlăit puternic răzbate de afară și bunica se trezește...

- Codiță, ți s-o fi făcut foame!

Se ridică greoi de pe fotoliu și pornește spre bucătărie, dar vede cu coada ochiului pe Alexandra, ce stătea concentrată la măsura ei și făcea ceva.

- Of, tabletele astea... nu mai știu copiii să se joace!

- Bunică, te-ai trezit! Cu fața radioasă de fericire Alexandra sare de pe scaun.

- Uite, bunică, ți-am făcut ceva! Cu mânuța întinsă fetița privește în ochii bunicii... Ținea strâns ceva în pumnulețul mic și parcă se gândea să i-l dea, să nu i-l dea...

- Ce ai acolo, Alexandra?

- O punguță cu două mărgele... pentru tine! Bunica privește uimită la obiectul ce ajunsese în mâna ei: era partea de jos a unui ciorăpel alb, iar de jur împrejur era cusut stângaci un șnur de la un pantofior. Peste tot erau desenate inimioare iar în interior se simțeau două mărgeluțe...

- Alexandra, ai făcut asta pentru mine?

- Da, bunică, dar nu este o punguță așa frumoasă ca și cea din povești

- Este cea mai frumoasă punguță ce aș fi putut să o primesc vreodată!

Mirosul suav de lavandă a copleșit-o pe copilă când a ajuns la pieptul bunicii, iar de acolo a șoptit cu voce mieroasă:

- Bunică... știi, eu am adormit și nu am auzit toată povestea! Mi-o mai spui o dată?

Bunicuța Luca

Mi-e dor....

Traian Dorz

Mi-e dor de dulcea odihnire
a gândului și-a vieții-ntregi,
să mă desprind de țărmul lumii
ca luntrea care o dezlegi...

S-alunec spre cerești limanuri
și într-un liniștit apus
să intru-n Portul Veșniciei,
iar Tu pe Țărm s-aștepți, Isus ...

Și stând cu brațele întinse,
deschise larg și iubitor,
să mă primești-
un singuratic
și obosit biruitor.

Din unduirile luminii
să mă privească frații duși,
recunoscându-mă din semnul
de-nsângerați și de cătuși.

Când Ceru-ntreg o să-mi lucească
de Chipul Tău prea mult dorit,
atunci apusul meu deodată
să se preface-n Răsărit ...

